

Taky nic moc jinýho nezbyvá, když se Tali musí už bohužel všude-tedy i na naší louce ☐ pohybovat zajištěná. Protože je schopna utéct uprostřed hry s balonkem, nebo při honičce s Rumíčkem, při přetahování ... prostě tak. Kdeže loňský sněhy jsou. Jenže je jasný, že čistě jen na stopce se moc nevypohybuje a bude to situaci jen zhoršovat. Páníček běhat nemůže, ten by se nám udusil. Takže co? Kdo nám asi tak zbejvá, že jo.

Já jsem běhala vždycky ráda. Jenže mám trochu jiný představu o tom, co je to běh. To už jsme se tady s holkama několikrát bavily. Pro mě běh znamená svobodu (to máme s Tali společný, ano, jenže ... ten průběh je trochu jiný ☐), svobodu a čistou mysl. Tedy to, že běžím sama, soustředím se na sebe, na dech, na ten běh, "souznění s tím během" . Okolí v podstatě vypnu. A to pokud běžíte se psem není. I když máte poslušného psa, protože pořád musíte být na příjmu a mít přehled o tom co se v tom okolí děje. Máte totiž zodpovědnost i za toho psa, nenejn za sebe. Takže pro mě osobně není běh se sebeposlušnějším psem to, o co mi jde. No a jehehéé, Tali je cokoliv, jen ne poslušný pes. Tudíž běhání s ní není pro mě TO běhání. Ale ptal se mě na to někdo? Neptal.

Další co je pro mě při "mým" běhání důležitý, je tak trochu i terén. Pro tohle běhání preferuju spíš rovinku, než kross, kdy funíte do kopců. Asi i proto, že jsem běhávala hlavně na stadionech. Na rovince jedete právě ten stejný rytmus, pravidelný dýchání, umožní vám to srovnat si svoje tělo, čistit ty myšlenky, odštíhnout se a jet. Asi jako na dálnici. Ovšem naše chalupa jaksi rovinky co? Nenabízí. Ten kousek cestičky kolem plotu nepočítám, to je pár metrů. Jinak máme kolem sebe zvlněnou frontu. A cesta přírodou je tu jen jedna jediná. Krpál dolů od nás úvozem a nahoru do vesnice, či kousíček na druhou stranu ke kolejí. Nic vhodnýho k běhání - tedy pokud nechcete běhat tam, zpátky, tam, zpátky.... a to by nebavilo ani mě, ani psy. Zbývají pole, kde jsou letos hodně tlusté koleje od traktoru, a nabízí tak trochu náhradu za cestu. A tam je to taky zvlněná fronta. Ale ptal se mě na to někdo? Neptal.

Když musíš, tak halt musíš. Takže když dovalíme z Prahy, popadnu si Rumíčka a jdeme si nejdřív spolu, jen tak. Obejdeme tu jedno pole, tu to na druhý straně. Tak trochu si něco procvičíme, ale hlavně si užíváme klid. Ten skončí jakmile vyfuníme zpátky cestou v úvozu k chalupě. Za plotem už řáděj Tupofleky našťvaný, že jsme je nevzali s sebou. Jooo holka, jaký si to uděláš, takový to máš, vyplážnu na ni jazyk a ona mě za brankou přepadne.

Když vezmu do ruky stopku, může se přerazit. A skáče na branku jak pako. No já si počkám, počkám (aspoň se vydýchám a naberu síly na to, co mě čeká). Chápu, že má radost a těší se, tak jsem zticha a čekám, až si sama sedne. Pak cvakne karabina, otevře se branka a.... pokud opravdu sedí, vycházíme. Pokud nesedí, potká se její hlava s brankou, protože ta se zase mezi tím zavřela. Rumíček čeká za mnou, protože by ho jinak přizabila. Vyjdeme na louku a dojdeme na cestu. Tali se katapultuje, ozve se "Ne!" já se zapíchnu a zůstanu zapíchnutá. Protože vím.... vyběhne znovu na konec, znovu, znovu. Pak si sedne a ... čeká. Jestli nepůjdeme. Ne, za takovýchle podmínek opravdu nepůjdeme. Já si taky počkám. Nakonec zvedne tu svou flekatou kotelnu a dojde ke mě a letmo se na mě podívá. Málo, to je málo, čekám dál. Pak se konečně dokáže soustředit a dívá se na mě. Tak je to pěkný a tím pádem můžeme vyběhnout.

Někdo se může podívat, proč jí "tohle nechám dělat", proč ji nedám k noze, proč, ji nevedu na krátkým vodítku, proč....proč... protože. Protože to za á na ni nefunguje, budeme se přetahovat, dohadovat a to k ničemu nevede. Chci aby si zažila to, že když bude dělat to, co je žádoucí, dostane naopak, to po čem její duše prahne. A za bé chci, aby to bylo bez toho věčného dohadování a důrazu. Zklidní se a tak vyběhneme. Kupodivu se ze mě nestala Merry Poppins ☐ . Pomáhá mi totiž vysoký obilí a ta úzká "stezička" od traktoru. Ty ji drží v lajně a ona poměrně hezky drží rytmus. Přidávám k tomu, tak jako už párkrát předtím, slovo Tempo, tempo, aby si s ním tenhle pohyb a rychlost spojila. Rumíček si poletuje prostorem a já ho v duchu žádám, aby byl i nadále můj spolehlivější hošíček, protože teď fakt musím být celá koncentrovaná směrem k Tali, když nechci, aby mě přizabila tím, že někam vyrazí, nebo naopak neusmažila na stopce, do který bych se předtím zamotala.

Seběhneme kopec dolů, velím "levá". Využívám toho, že koleje vedou čistě jen doleva a navedou jí, takže trochu nápověda, ale už jsme ty směry trošku probíraly, takže pěkně odbočí a běžíme spodkem pole. Doběhneme do půlky tý dálky a tam ji musím zastavit. Jednak by ráda bočila do strany a běžela řádkem vzhůru do kopce. A druhak si chci zjistit, kde mi běhá to moje zrzavý štěstí. Ten už je totiž v obilí neviditelný. Pískat mi momentálně, jak jsem ufuněná nejde, tak volám či spíš mutuju "rRuuUUmíčkůůŮŮ!" Seběhne z kopce, kam to chtěla bočit Talimůra a dorazí k nám. Pochválím ho a oba směřuju ještě kousek dopředu. Aby bylo tak trochu po mém. S Tali se v tenhle moment musím dohadovat, že mě tahat nebude a NE-BU-DE. Čůza jedna. Obě máme jazyky na vestě, takže se nedohadujeme moc dlouho a už zase běžíme normálně. Ale protože vím, kam je oba srdce ohaří táhnlo, tak

Běháme, běháme a..... běháme.

pak zvolím směr , kam měli namířeno.

A funíme do kopce. Obě zase v podobným tempu. A nahoře skončím naše pokusný běhání a nechám Tali kroužit. Aspoň na tý stopce. Vím jak moc ji baví když si může pobíhat, ale.... bohužel, kdo přišel o uši, může pobíhat jen tam, kde stopka dovolí. Skáče jako klokan a já funím. Ale překvapivě ani ne moc, čekala jsem to horší teda. Co jsem ale nevnímala je, že ze mě leje, jak z čerstvě natočený pivní sklenice. Ble. Ještě chvíli nechám pomatený fleky flekama a pak už nás všechny tři směřuju domů.

Neměla jsem ovšem chodit tou hlavní branko neměla. Páč Tali se nařítí do zahrady a hodí předpisovou šíbru do novýho jezírka. Tomu říkám dokonalá vražda, páč Brtnika málem trefilo ☐☐ . Ale nikdo jsme s tím nepočítal. Tali sice vodu miluje, ale třeba do bazénku sama od nevrže. A jezírka si doposud nevnímala. No jo, no časy se mění -Kamile -(abych tak citovala Jean-Paula Belmoda)..... ☐